

عنوان مقاله:

مهاجرت ایرانیان به هند

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات شبه قاره، دوره 1، شماره 1 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسنده:

نرگس جابری نسب - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران جنوب

خلاصه مقاله:

مهاجرت نه تنها یک جا به جایی جغرافیایی و یک حرکت جمعی است بلکه متضمن گونه ای تحرک اجتماعی و فرهنگی نیز هست و مستقیم یا غیرمستقیم تابع موازین و قوانین کلی حاکم بر جامعه است. از نظر سیاسی در طول هزار سال نهاد حکومتی هند، بر اساس یک پدیده مهاجرتی شکل گرفته است. سلاطین دهلی و دکن، گاهی ترک، گاهی افغان و زمانی نوادگان تیمور و مغول بودند و اغلب دستگاه حکومتی به وسیله شخصیت های غیر بومی و مهاجر اداره می شد. تاریخ درباره اولین گروه های مهاجر ایرانی روایت می کند که در سده هشتم میلادی پس از انقراض حکومت ساسانیان و گسترش اسلام، زرتشتیان (پارسیان) از ایران راهی هند شدند. در دوران مختلف چه پیش و چه پس از ورود و گسترش اسلام در شبه قاره، ایرانیان از طبقات مختلف به این سرزمین مهاجرت می کردند. به سبب موقعیت ها و شرایط مختلف، مهاجرت ها گاه به صورت انفرادی و گاه به صورت گروهی و جمعی صورت می گرفت. این مهاجرت ها در دوره هایی از تاریخ بیش تر بوده است. ۱- حمله اعراب، ۲- یورش های غزنویان، ۳- تهاجم مغولان، ۴- سیاست های عصر صفویه. گروه هایی که از ایران به هند مهاجرت کردند: ۱. دسته ی اول، اهل علم و قلم بودند. ۲. گروه دوم، عرفا و صوفیان، ۳. کسانی نیز بودند که به طمع جاه و مقام به این دیار کوچ کردند. دلایل متعددی برای مهاجرت ایرانیان به هند ذکر شده است. که عبارت اند از: ۱. عللی که ایرانیان را به رغبت و اختیار به سوی هند روانه می کرد. ۲. عللی که ایرانیان را وادار به مهاجرت می کرد.

کلمات کلیدی:

مهاجرت، اعراب، غزنویان، مغولان، صفویه، هندوستان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1802957>

